

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/227/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814215608
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814215608.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu L. P. J., s.r.o., so sídlom v T., H. č. X, O.: XX XXX XXX, právne zastúpený Q. proti žalovanému R. prechodne bytom H. právne zastúpený D. D., advokátom, so sídlom C. za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do 30.06.2016 Z.. o zaplatenie sumy 5.960,63 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. decembra 2015 č.k. 18C/105/2015-151, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
Občianskemu združeniu R. ochrana práv spotrebiteľov sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.960,63 Eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie po právnej stránke odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 2 písm. a/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ďalej ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a ďalej ustanoveniami § 39, 100 ods. 1, 101, 103 Občianskeho zákonníka a § 142 ods. 1 OSP. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako postupník sa domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 5.960,63 Eur s príslušenstvom, pričom sa jedná o pohľadávku, ktorú mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 od postupcu právneho predchodcu žalobcu J. J.. Zmluvu o postúpení pohľadávky z 13.12.2012 žalobca do konania predložil rovnako ako ním označené oznámenie o postúpení pohľadávky. Pohľadávka vznikla na základe zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu J. J. a žalovaným podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd vyvodil ten záver, že žalobný návrh nebol podaný dôvodne. V prvom rade sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom v tejto súvislosti poznamenáva, že vecnú legitímáciu súd skúma vždy aj bez návrhu, aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný, pretože ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nepreukázal aktívnu legitímáciu. Žalobca bol súdom poučený v zmysle § 120 ods. 4 OSP a tiež súdom vyzvaný na predloženie relevantných dôkazov v konaní, pričom relevantným dôkazom preukazujúcim jeho aktívnu legitímáciu z titulu postúpenia pohľadávky vo veci samej nepredložil. Aktívnu legitímáciu nebolo možné zistiť, resp. vyvodiť z predložených listín, súdu nezostávalo nič iné, ako z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie zamietnuť žalobu v celom rozsahu. Právna úprava postúpenia pohľadávky je všeobecne upravená v § 524 Občianskeho zákonníka. Pri tzv. bankových úveroch, kde postupcom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky stanovené v ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu zatvorenia zmluvy (súčasne s ust. § 92 ods. 8), ktoré je špeciálnou úpravou voči všeobecnej úprave

postúpenia pohľadávok. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 7 zákona o bankách teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatnou a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a nepretržitého omeškania dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Tieto predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní bolo žalobcom tvrdené, že dňa 13.12.2012 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, pričom J. pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru a k takémuto vyhláseniu došlo až zo strany žalobcu dňa 06.02.2013. Súd z listín, predložených žalobcom do vyhlásenia rozhodnutia, mal preukázané, že žalovaný bol písomne vyzvaný J. J. výzvou z 15.04.2009 na úhradu dlžnej sumy, avšak žalobca nepreukázal, že táto výzva bola žalovanému skutočne aj zaslaná a doručená a navyiac, ak žalovaný sám v konaní potvrdil, že na adrese R. sa nezdržiava od roku 2006. Žalobca teda nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože nepreukázal splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 7 Zák. 483/2001 Z.z. o bankách a preto súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky bolo neplatné podľa § 39 OZ a žalobca nenadobudol pohľadávku voči žalovanému.

2. Pokiaľ žalovaný a vedľajší účastník vzniesli v konaní aj námietku premlčania, súd dodáva, že zamietol návrh pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie návrhu, avšak je toho názoru, že právny vzťah sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k námietke premlčania na túto otázku je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom v konaní bolo nesporné, že žalovaný na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 20.07.2007 čerpal od J. poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk a tento sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 2.078,- Sk. Predmetná pohľadávka je preto premlčaná, pretože jednotlivé mesačné splátky úveru, tak ako boli dohodnuté, sa premlčajú v súlade s § 101 a § 103 OZ v trojročnej premlčacej dobe od splatnosti jednotlivých splátok. Podľa bodu 7.6.1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok, keď bolo dohodnuté, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ak klient je v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úroku, ktoré trvá viac ako 10 dní. Veriteľ však musí pri zosplatnení dodržať postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 103 OZ začína predplynúť premlčacia doba pri využití práva podľa § 565 OZ už s platnosťou nezaplatennej splátky. V danom prípade najmenej splátkou splatnou 20.01.2010, keď posledná splátka bola zrealizovaná 29.12.2009 v sume 5,34 Eur. Trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatnenia preto uplynula s platnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatnenie a pokiaľ žalobca podal návrh 27.08.2014, je zrejme, že ho podal po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Pri využití práva na zosplatnenie podľa § 565 OZ, nemôže veriteľ ihneď pristúpiť po omeškaní splátky k zosplatneniu a toto právo mu patrí až potom, čo uplynie lehota 3 mesiacov od nezaplatenia splátky. Túto lehotu poskytuje zákon spotrebiteľovi, aby si zaobstaral finančné prostriedky na zaplatenie dlhovanej sumy, až po jej uplynutí nastáva strata výhody splátok. To však nemá vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ. Preto súd považoval nárok žalobcu za premlčaný, aj z tohto dôvodu ho v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a úspešnému žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného priznal plnú náhradu trov konania, spolu vo výške 1.481,11 Eur, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalobca ich spoločnému právnenému zástupcovi podľa § 149 ods. 1 OSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že mu v celom rozsahu vyhovie, prípadne ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Mal za to, že v prejednávanej veci predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, pričom súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať. Poukázal preto na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre 9Co/133/2013. Mal preto za to, že aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Normou obsiahnutou v § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianokoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnou Národnou bankou Slovenska. Mal preto za to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy nemôžu byť spojené len sankcie. Zo systematického zaradenia tohto obmedzenia je zrejme, že účelom tejto povinnosti je ochrana bankového tajomstva, konkrétne to, aby pri postupovaní pohľadávok neboli tretie subjekty oboznamované s údajmi bankového tajomstva. Len samotné nepreukázanie písomnej výzvy, za stavu, že banka splnenie povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávok, nemôže zneplatniť

zmluvu o postúpení pohľadávky. Nesúhlasil tiež so závermi súdu prvej inštancie, v ktorej uviedol, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by v predmetnom ustanovení vyslovené uvedené. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva. Zároveň zastáva ten právny názor, že oprávnený vyhlásenie mimoriadnej splatnosti postúpením pohľadávky prešlo na žalobcu, ktorý bol oprávnený mimoriadnu splatnosť vyhlásiť. Zosplatnenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach. V dôsledku nesplnenia povinnosti dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatnenia. Táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na výšku dlhu dlžníka a týka sa výlučne spôsobu zaplataenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. V návaznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Rovnako sa nestotožnil s právnym názorom súdu ohľadom premlčania nároku, pretože tento vôbec nereflektuje na v konaní preukázaný skutkový stav. Premlčacia doba pre splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti plynula pre každú splátku samostatne do dňa splatnosti tej ktorej splátky. Z tohto dôvodu si žalobca v konaní uplatnil len nepremličané splátky. Aj v prípade aplikácie ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúceho sa premlčacej doby by začala plynúť premlčacia doba pre všetky splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti v spojení s § 103 OZ od 21.11.2012, pričom pre splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti by plynula samostatná 3 ročná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti pre každú samostatne. Žalobcovi teda nie je zrejmé, na základe akých zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že pohľadávka bola splatná dňa 20.01.2010, pričom konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.07.2017. Žalobca si uplatňoval len nepremličané splátky úveru. Poukázal na obdobné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave ako aj Najvyššieho súdu SR, pričom zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplataenia. Rovnako nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov konania vedľajšieho účastníka, pretože tieto trovy nespĺňajú požiadavku účelnosti. W. vstupuje do konania ako vedľajší účastník práve v záujme ochrany práv spotrebiteľa, pričom úkony vykonávané právnym zástupcom žalovaného považuje za účelové a neúčelné navyšovanie trov konania, ktoré absolútne popierajú zásadu hospodárnosti konania. V danom prípade prevažuje právny záujem právneho zástupcu na zabezpečenie odmeny advokáta prostredníctvom právneho zastúpenia. Dochádza k využívaniu inštitútu ochrany práv spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania. Vedľajšie združenie musí byť z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnú pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľov, opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze, pričom mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu 7Cdo 15/2014. Preto nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany W. ako vedľajších účastníkov, ktorých prvotný cieľ spočíva v ochrane spotrebiteľa ustúpil v snahe o profitovanie z trov právneho zastúpenia, čo vedie k nehospodárnemu a neúčelnému priznaniu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkov. Vzhľadom na uvedené, má žalobca za to, že priznané trovy nemožno považovať za účelne vynaložené a preto je na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 1 OSP. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

4. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že aj naďalej trvá na absencii aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní ako z dôvodu, pre ktorý súd žalobu zamietol. Poukázal na závery Krajského súdu Trenčín sp.zn. 5Co/460/2015, Krajského súdu Prešov 6Co/119/2013, 4Co/145/2014, 19Co/177/2014, 6Co/203/2015, Krajského súdu v Žiline. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že klient si výzvu prevzal a zároveň to, aj napriek tomu, zostal v omeškaní zo splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalobca do konania nedoložil žiadnu výzvu, ktorá by preukazovala splnenie týchto podmienok, ktoré vyžaduje zákon o bankách. Z tohto potom vyplýva, že v prípade, ak žalobca doloží v tomto konaní výzvu, je súčasne povinný doložiť aj doklad preukazujúci zaslanie tejto výzvy žalovanému. V opačnom prípade žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázanie predmetnej

skutočnosti. Žiadal teda rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca sa k podanému vyjadreniu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd ako súd odvolací súd vec preskúmal podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v náväznosti na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

7. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na nedostatku vecnej aktívnej legitímácii na strane žalobcu, ktorý nepreukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky právneho predchodcu J. na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 a to v náväznosti na ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 7 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách.

8. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu a teda žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existenciou tvrdenej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 205/2009).

9. Odvolací súd preto v zhode s názorom súdu prvej inštancie dodáva, že tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie, spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 7 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je: 1. splatná (dospelé splátky) a to za predpokladu, 2. písomnej výzvy, potom čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

10. Preto sa súd prvej inštancie správne v prejednávanej veci najprv vyporiadal s aktívnu legitímáciu na strane žalobcu, s tým, že napriek tomu, že žalobca bol na pojednávaní pred súdom prvej inštancie vyzvaný na doloženie dokladu preukazujúceho oznámenie J. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, doručenu k tomuto oznámeniu, ako aj doručenu k výzve zo dňa 15.04.2009, prípadne iný dôkaz, preukazujúci ich doručenie, žalobca takýto dôkaz do spisu nezaložil a to napriek tej skutočnosti, že bol riadne poučený ešte v zmysle ust. § 120 ods. 4 OSP o tom, že všetky doklady musí predložiť do momentu, kedy súd prvej inštancie vyhlási dokazovanie za skončené. Pokiaľ tak žalobca neurobil, nepredložil doklad o svojej aktívnej vecnej legitímácii a preto v konečnom dôsledku bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že práve z tohto dôvodu je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

11. Odvolací súd ďalej na zdôraznenie správnosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/250/2014, 4Co/145/2014, 20Co/232/2015. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu, pôvodne išlo o ustanovenie § 92 ods. 7, doslova uvádza: „v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Pokiaľ teda J. J. postúpila predmetnú pohľadávku v celom rozsahu na žalobcu, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Totiž, keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, J. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Preto bol v celom rozsahu postup súdu prvej inštancie, ktorý dospel k tomu právnemu záveru, že žalobcovi v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Okrem toho, žalobca nepreukázal zaslanie ani doručenie písomnej výzvy banky, potom, čo bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok nebolo preukázané. Aktívna legitímácia žalobcu nie je preto ani čiastočne daná. Zákonné ustanovenie

§ 92 ods. 8 zákona o bankách sprísňuje režim postúpenia pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a ide o vzťahy z úverov, ktoré nie sú jednoduché a častokrát spojené s vážnymi následkami v sociálnej oblasti. Sprísnenie zákonných podmienok cez sieť bankovej pohľadávky je preto pochopiteľné. Vo zvyšku, ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd poukazuje na vecne správne, vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

12. Odvolací súd nezistil ani pochybenie na strane súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania. V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne aplikoval ust. § 142 ods. 1 OSP a v spore plne úspešnému žalovanému priznal ich náhradu vrátane všetkých účelne vynaložených trov konania. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, z ktorých by vyplývalo, že by úspešnému žalovanému nemali byť priznané trovy konania pred súdom prvej inštancie.

13. Rovnako nedôvodné boli námietky zo strany žalobcu vo vzťahu k priznaným trovám konania pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k Z. ktoré vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovaného do 30.06.2016. Právo na právne zastúpenie garantované Ústavou Slovenskej republiky, ktorá v čl. 47 ods. 2 stanovuje, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Je nelogické tvrdiť, že Občianske združenie, ktoré bolo založené na ochranu práv občana - spotrebiteľa, musí vo svojej podstate samo o sebe zabezpečovať aj právne služby a ochranu práv spotrebiteľa po právnej stránke. Zabezpečenie právneho zástupcu z radov advokátov je v plne súladné s plnením účelu a poslania tohto občianskeho združenia. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo 16/2014 zo dňa 29.09.2015, v ktorom Najvyšší súd uviedol: „pojem „účelný“ je nevyhnutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a príprava zastúpenia, nepotrebné konzultácie s klientom, atď.). Vzhľadom na Ústavou zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (neúčelne vynaložené náklady konania) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúcej výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám. Pri posudzovaní účelnosti trov je potrebné prihliadnuť aj na to, že Z. v postavení vedľajšieho účastníka do 30.06.2016 poskytol žalovanému kvalifikovanú ochranu. Aktivita vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní evidentne súvisí s ochranou spotrebiteľa. Činnosť vedľajšieho účastníka bola účelná, pretože viedla k sledovanému cieľu za použitia primeraných prostriedkov. Preto v konečnom dôsledku dospel potom odvolací súd k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny aj vo vzťahu k náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ktorý mal túto pozíciu do 30.06.2016, ako vecne správny potvrdiť.

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému v zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu k pôvodne označenému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, ktorým bolo do 30.06.2016 Z. bolo rozhodnuté tak, že v odvolacom konaní úspešnému Združeniu náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, v náväznosti na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, nakoľko v rámci odvolacieho konania tomuto žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto mu ich odvolací súd nepriznal.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).